

HOOFDSTUK 1

HET IS MAAR GOOCHELEN

Een sombere bal groeide in de borst van Hedy van Beer toen ze uit het autoraampje naar de besneeuwde velden buiten keek. Met elke kilometer kwam ze dichterbij wat vast en zeker de saaiste twee weken ooit zouden worden.

Het was zo gemeen van haar ouders, allebei archeoloog, om zonder hen in Spanje te gaan graven. Tenminste, het was misschien nog wel slim om Spencer hier te laten, die was pas acht. Maar Hedy was elf, een scout, en had zichzelf met een taalapp al wat Spaanse zinnnetjes geleerd.

‘Als er een noodgeval is, komen jullie dan eerder terug?’ vroeg ze.

‘Wat voor noodgeval?’ zei Will, haar vader, die bezig was een nieuw muziekje uit te kiezen. Haar moeder zat achter het stuur.

‘Nou, als Spencer een vinger kwijtraakt bijvoorbeeld?’

Spencer keek op van zijn boek met goocheltrucs. ‘Opa John is illusionist. Die tovert hem er zo weer aan.’

Hedy schudde haar hoofd. ‘Wat ben je toch onnozel.’

‘Wat betekent “onnozel”?’

‘Dat betekent dat je overal in trapt. En hij is trouwens geen illusionist meer, dus je hoeft niks spannends te verwachten.’ Ze stak haar hoofd tussen de twee voorstoelen door. ‘Maar kómen jullie nou eerder terug als Spencers vinger eraf ligt? Aangezien toveren niet bestaat?’

‘Hangt ervan af welke vinger,’ zei Will.

Olivia onderdrukte een lach. ‘Natuurlijk komen we dan terug.’ Ze aaide Hedy over haar wang. ‘Maar probeer noodgevallen te voorkomen, oké? Dit tripje is heel belangrijk voor papa en mij. Het betekent misschien heel veel nieuw werk. En dan beloof ik: dan gaan jij, ik, Spence en papa op allerlei andere tripjes.’

Allerlei andere tripjes. Terwijl de velden en bomen en heuvels voorbijvlogen, zette Hedy haar koptelefoon op. Ze sloeg haar moeders gestreepte sjaal om zich heen en stelde zich voor dat ze in Egypte was en aan de voet van de grote piramides en de Sfinx stond. Maar vanuit haar ooghoek zag ze dat haar vader omkeek om te zien of ze meeluisterde. Toen hij weer voor zich keek, zette ze haar muziek op pauze, want hij ging vast iets interessants zeggen.

‘Ze zitten toch wel goed bij hem, hè?’ vroeg hij zacht.

‘Natuurlijk wel,’ antwoordde Olivia. ‘Hij is misschien een beetje verstrooid en... apart met zijn spullen, maar hij zou ze nooit in gevaar brengen.’

‘Is dit niet de tijd dat je moeder...’ Will keek meevoelend opzij.

Olivia zuchtte. ‘Het zal hem goeddoen om daar ook eens gezelschap te hebben. Hij blijft nooit lang als hij bij ons op bezoek komt.’

Eindelijk stopte hun rode auto in het centrum van Marberry’s Rest. Het was een slaperig rommeldorp met maar een paar kleine winkeltjes. Al veranderde er nooit iets, de vijfspromg in het centrum bracht hen elke keer weer in verwarring.

‘Waarom kan ik nooit onthouden welke straat het is?’ mopperde Olivia.

‘Momentje,’ zei Will, die de kaart op zijn telefoon aan de praat probeerde te krijgen.

Spencer had zijn gewone voorraad snoep uitgeput en begon nu aan zijn laatste boterham alsof hij dacht dat ze daar nog wel een tijdje zouden staan.

Hedy zag een grote witte vogel in de lucht cirkelen. Op eens kwam het beest op hen af gefladderd.

‘Is dat een... witte raaf?’ vroeg ze zacht.

De vogel kwam steeds dichterbij, tot hij, tot ieders schrik, neerstreek op de motorkap.

Het was een enorm beest, nog groter dan de raven die Hedy in Londen bij de Tower had gezien. Hij hield zijn kop schuin alsof hij hen aandachtig opnam en kraste één keer. Toen vloog hij met lome slagen een van de nauwe straatjes in. Ze staarden het beest na, Olivia als verstijfd achter het stuur, te verbaasd om in actie te komen. De raaf kwam terug en ging weer op de motorkap zitten. Hij hupte tot vlak bij de voorruit, keek Olivia streng aan en verdween in hetzelfde straatje.

Hedy kreeg een raar, opgewonden gevoel op de plek waar

de sombere bal had gezeten. ‘Het lijkt wel alsof hij wil dat we meegaan,’ zei ze.

‘Dat weet ik zo net niet,’ zei haar moeder, ‘maar ik geloof wel dat het de goede straat is.’ Ze gaf gas, en ze volgden de raaf helemaal tot aan het huis van opa John.

Ze waren er lang niet geweest, maar het huis zag er precies zo uit als Hedy het zich herinnerde: drie verdiepingen van lichte steen met een steil, donker dak. Op het dak stonden gebeeldhouwde figuren en een torentje, dat volgens Olivia ‘belvédère’ heette en bedoeld was om met het uitzicht te pronken, maar dat Hedy liever zag als een bolwerk van waaruit je de vijand kon zien aankomen. De zwarte voordeur zat diep weggestopt in het schemerige portaal. De tuin achter het smeedijzeren hek lag vol sneeuw en bladeren. De gezelligheid van hun eigen huis, of de huizen van Hedy’s vriendinnen, was ver te zoeken, maar helemaal ongastvrij was het ook weer niet. Het leek meer alsof het huis van opa John heel lang moest nadenken voor het zijn mond opendeed.

De witte raaf die de weg had gewezen – Hedy wist zéker dat het zo was – vloog naar het dak en zat daar even later als een beeld tussen andere, fantasievollere figuren zoals draken en griffioenen.

Hedy gaf Spencer een por en wees. Voor een van de ramen op de bovenste verdieping stond opa John, met zijn witte haar in slordige pieken. Een glimlach trok rimpels in zijn gezicht voor hij bij het raam vandaan stapte. En het volgende moment, veel sneller dan menselijkerwijs mogelijk was, deed hij de voordeur open. Spencers mond viel open en Hedy knipperde verbaasd met haar ogen.

Opa John streek met een hand over de knoopjes van zijn overhemd en draaide een vlug rondje, tot hij weer met zijn gezicht naar hen toe stond. Tot hun verbijstering had hij nu een felgekleurde stropdas om.

‘Dames en heren,’ zei hij met zijn diepe, warme stem, ‘welkom.’

Hedy en Spencer renden naar hem toe om hem een knuffel te geven. Zoals altijd rook hij naar pepermunt en pijptabak. Hedy mat stiekem hoe groot ze al was, blij om te zien dat ze nu tot aan het derde knoopje van zijn overhemd kwam.

‘Opa,’ begon Spencer onmiddellijk, ‘als mijn vinger er per ongeluk af is gehakt, kun jij hem er dan weer aan toveren?’

Opa John pakte Spencers handen beet en keek er uitvoerig naar. ‘Volgens mij zitten al je vingers goed vast. Waarom vraag je dat?’

‘Hedy gelooft niet in magie,’ zei Spencer.

‘Tja,’ antwoordde opa, ‘je zou kunnen zeggen dat het heel verstandig is om niet in magie te geloven.’

Dit verbaasde Hedy; opa John was vroeger een beroemd illusionist geweest.

Hij keek haar een hele poos aan, alsof hij nog iets wilde zeggen, maar er de woorden niet voor kon vinden.

‘Wat lijkt ze op mama, hè?’ zei Olivia, die bij hen kwam staan. Even wisten zij en haar vader geen van beiden of ze elkaar een zoen moesten geven – en op welke wang dan? – of alleen maar een knuffel.

Opa John schraapte zijn keel. ‘Meer dan ooit.’

Ze hadden het over oma Rose, en dat gebeurde bijna nooit. Ze was verdwenen toen hun moeder nog een kind was.

Dat ze op oma Rose leek bracht een tevreden lachje op Hedy's gezicht, tot ze zag dat opa tranen in zijn ogen had. Nu mist hij haar des te meer, dacht ze. Maar voor ze kon bedenken wat ze moest zeggen, kwam haar vader, die de laatste tassen uit de auto had gehaald, met uitgestoken hand op opa John af. Het moment om vragen te stellen was voorbij.

Ook in de hal leek er sinds hun laatste bezoek drie jaar geleden niets veranderd. Eén muur ging helemaal schuil onder gebeeldhouwde koppen en houten beelden. Aan de muur daartegenover, boven een haltafel, hingen twee grote schilderijen in gouden lijsten. Hedy legde haar nieuwe-oude telefoon (een afdankertje van haar vader, dat ze mocht gebruiken zolang haar ouders op reis waren) op de tafel.

De schilderijen waren portretten van personen met een mensenlichaam en de kop van een dier: de ene was een stinkdier en de andere een ekster. Ze droegen ouderwetse kleren en hadden allebei een vreemde verzameling voorwerpen bij zich: sieraden, handschoenen, fruit, een mesje. Gek genoeg waren er ook moderne dingen bij: een Rubiks kubus, een sleutelbos en een cd van een band die The Smiths heette.

'Kijk, mijn team!' zei Spencer, en hij wees naar een muts met het clublogo van West Ham United. Hij maakte een foto met de polaroidcamera die hij sinds zijn verjaardag bijna altijd bij zich had.

'Ik hoop dat jullie het niet erg vinden om samen op één kamer te slapen,' zei opa John intussen. 'Ik vrees dat ik geen tijd heb gehad om er meer dan één op orde te krijgen.'

Nu had hij hun volle aandacht. Hedy kreeg het hopeloze gevoel dat deze vakantie niet zomaar een beetje saai zou

worden, maar ronduit stomvervelend. 'Maar ik heb thuis ook een eigen kamer,' probeerde ze.

'Wat is er mis mee om met mij in één kamer slapen?' vroeg Spencer verontwaardigd.

Ze rolde met haar ogen. 'Je ruikt naar apenkont.'

'Dus jij snuffelt aan apenkonten!' zei haar broertje grinnikend.

'Hé!' zei hun moeder met opgestoken wijsvinger. 'Geen gekibbel. Jullie slapen samen op één kamer. En als jullie niet aardig voor elkaar zijn, slapen jullie straks thuis ook op één kamer. En nu brengen we deze tassen naar boven.'

Hedy zuchtte en wilde haar telefoon pakken – maar wacht... opeens stond hij achter op de tafel, tegen het schilderij van het stinkdier aan, met de oordopjes er bijna aan vastgeplakt. Had Spencer dat gedaan?

'Kom, Hedy,' riep Will halverwege de trap. 'Vergeet je kussen niet.'

Hedy keek of er verf aan haar oordopjes zat, wat niet zo was, pakte haar spullen en ging vlug achter de anderen aan.

'Waarom hebben de deuren allemaal een andere kleur?' vroeg Spencer op weg naar boven.

'Dit was vroeger een pension,' antwoordde opa John. 'Misschien omdat de gasten dan beter konden onthouden in welke kamer ze zaten.'

De deur van hun slaapkamer was bruinpaars, maar erg verkleurd. In de kamer stonden twee opgemaakte bedden, en hoewel alle ramen dicht waren rook het er naar verse lavendel.

Aan de muren hingen ingelijste kaarten van alle conti-

menten en beschilderde borden met beroemde bouwwerken van de wereld, zoals de piramides van Gizeh en de Chinese Muur. Aan de voeteneinden van de bedden stonden grote kisten waar Hedy en Spencer allebei makkelijk in zouden hebben gepast.

Spencer rende naar het bed het dichtst bij het raam. 'Hier slaap ik!'

'Opa en ik gaan naar de keuken om thee te zetten,' zei Olivia. 'Kom maar naar beneden als jullie hebben uitgepakt.'

'Maar nergens aankomen onderweg,' zei opa. 'Er zijn hier dingen die niet voor niets achter slot en grendel zitten. Begrijpen jullie dat?'

Hoewel ze het in de auto al tig keer hadden gehoord, klonk opa's waarschuwing zo streng dat ze er stil van werden. Ze knikten. 'Ja, opa.'

Om zijn spullen uit te pakken ging Spencer met tas en al in zijn kist staan. Hij hield de tas ondersteboven, maar er bleef nog iets in achter, en toen hij hem nog een keer optilde om ermee te schudden kreeg hij een sok met knikkers op zijn kop. Hoofdschuddend keek Hedy naar haar slordige broertje. 'Heeft opa niet iets van zes slaapkamers?' vroeg ze. 'Waarom kan ik er dan niet eentje voor mezelf krijgen?'

'Opa heeft een boel verzameld in zijn leven,' zei Will, die een oorlogsschip in een fles stond te bekijken. 'Ik denk dat de andere kamers bomvol zijn.'

Spencers ogen begonnen te glimmen. 'Verzamelt hij ook toverdingen?'

'Het is maar goochelen, Spence,' zei Hedy. 'Hij kan niet echt toveren.'

'En hij doet er niet veel meer aan,' zei Will.

‘Niet sinds oma vermist is,’ voegde Hedy eraan toe.

Haar vader keek haar verbaasd aan. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik heb jullie er een keer over horen praten.’ Haar oma kwam zo zelden ter sprake dat Hedy gespitst was op elke opmerking die over haar ging, ook als het niet de bedoeling was dat ze meeluisterde.

‘Wat heeft opa’s magie met oma te maken?’ vroeg Spencer.

Will slaakte een diepe zucht. ‘Al sla je me dood, Spence,’ zei hij, maar Hedy had het idee dat hij meer wist dan hij wilde zeggen. ‘Kom. Jullie hebben een paar weken de tijd om het hem allemaal te vragen. Ik durf te wedden dat jullie heel wat interessante verhalen te horen zullen krijgen.’

In de keuken heerste een orde die scherp afstak tegen de rommel in de rest van het huis, alsof iemand anders er de scepter zwaaide. Het was er schoon en fris, de ramen boden uitzicht op de winterse achtertuin en er was nog een deur naar een wasruimte. Opa John zat met een kop thee aan de eikenhouten tafel en liet twee kleine stalen balletjes tussen zijn vingers door rollen. Eronderdoor en eroverheen gingen ze, alsof ze met elkaar dansten. Spencer rende nieuwsgierig naar opa toe en kon zijn ogen niet van de balletjes afhouden. Glanzend achtervolgden ze elkaar rond opa’s polsen en handen – en toen opeens waren ze weg. Will en Olivia klapten. Opa John keek glimlachend naar Spencer.

‘Jij zei dat hij niet meer aan magie deed!’ zei Spencer triomfantelijk tegen Hedy.

‘Dat wás geen magie,’ zei Hedy, ‘dat is gewoon weten hoe je iets cools kunt doen met je handen. Toch, opa?’

‘Precies. Geen magie in dit huis. Alleen goocheltrucs.’ Het klonk alsof hij zichzelf herinnerde aan een regel die nooit mocht worden overtreden.

Boven dikke plakken citroencake nam Olivia een A4'tje met instructies voor Spencers astma met opa John door, waarna ze haar kinderen maande om hun thee op te drinken en voor de honderdzoveelste keer op het hart drukte van opa's spullen af te blijven.

En toen was het tijd om afscheid te nemen. Op slag was de sombere bal weer terug in Hedy's hart. Ze omhelsden elkaar op de veranda, en toen Spencer en Olivia begonnen te snotteren, merkte Hedy dat ook zij tranen in haar ogen kreeg. Zelfs haar vader keek een beetje lodderig. ‘Zorg goed voor Spence,’ zei hij met zijn mond in haar haren. ‘Dan zien we jullie met kerst weer.’

‘Doe ik.’ Ze zag dat haar moeder iets in Spencers oor fluisterde, waarna hij met een dappere glimlach haar kant op keek.

De rode auto startte sputterend, en Will en Olivia zwaaiden uit de open raampjes tot ze om de hoek verdwenen.

‘Wat zei mama tegen je?’ vroeg Hedy.

Spencer zette de bonten vliegeniersmuts die hij net van zijn vader had gekregen op zijn hoofd. ‘Dat ik goed voor jou moet zorgen,’ antwoordde hij terwijl hij opa's hand pakte. ‘En samen moeten we goed voor opa zorgen.’